



ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 3 (124) березень 2015 р.



У храмах єпархії розпочали правити Великий покаянний канон преподобного Андрія Критського. В перший день Великого посту, 23 лютого, у кафедральному Свято-Троїцькому соборі (на світлині інформаційної служби єпархії) це особливе богослужіння очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл.

Згідно з Церковним Уставом, Великий покаянний канон відправляється частинами протягом перших чотирьох днів Великого посту та повністю – на Ранній четверга п'ятого тижня.

Творінню преподобного Андрія Критського вже понад 1300 років. Імовірно, покаянний канон святий написав незадовго до своєї смерті для келійного вжитку. Він розкриває, як злі вчинки стають приводом розмірковувати про свої гріхи, а добрі – про відсутність своїх чеснот. Спаситися можна через віддалення від пороків та пристрастей і наслідування чеснотам угодників. У протилежному разі недбалі грішник приречений горіти в полум'ї пекла (а це, як вважає св. Андрій, не що інше, як полум'я власних пристрастей).

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

Неділя 3-тя Великого посту, хрестопоклонна

Тільки двічі на рік відбувається урочисте винесення хреста з вівтаря на середину храму: у день підняття (Воздвиження) святого хреста і в Хрестопоклонну неділю. Але в першому випадку він підноситься над людьми, урочисто і переможно. Нині – «лежить» перед нами. Адже тих, кого карали розп'яттям, спочатку клали на лежачий хрест і прибивали цвяхами, а потім вже цей хрест піднімали. Сьогодні ми цьому хресту поклоняємося, даючи обіцянку, що йдемо за Господом, готові на жертву заради Творця і на дотримання Його слів.

Досягнувши середини Великого посту, християни потребують благодатної помочі для

зміцнення духовних сил. Саме споглядаючи на хресне древо, православні отримують велику втіху і підбадьорення.

Хрест, що колись був найбільш страшною, ганебною карою, стає для нас силою Божою проти видимих і невидимих ворогів. Хрест називаємо живоносним, животворчим деревом, яке процвіло. Вдавнину древо спокусило перших людей і стало для них деревом смертним, бо, споживши плодів його, люди пізнали смерть, утративши райську насолоду богосинівства. Древо ж хресне стало живоносним, що зацвіло для нас благодатними плодами, споживаючи яких, повертаємо собі втрачений рай.

Хрест дав людству остаточну перемогу добра над злом, перемогу любові над ненавистю,

життя над смертю. З упевненістю можна сказати, що якби не було хреста, не було б спасительного



подвигу Христового, не було б Божественного воскресіння. Тому православні християни шанують животворчий хрест як знамено славної перемоги Христа над смертю.

Кожен з нас стає учасником спасительної сили хреста Господнього лише тоді, коли гідно несе по життєвому шляху свій власний хрест. І коли, йдучи цим тернистим шляхом, де зустрічаються скорботи, горе, нещастя, пригноблення, хвороби, людина не нарікає, а з вдячністю приймає всі ці випробування як іспит від Господа, тоді вона уподібнюється Христу. А Він є справжнім прикладом любові, самопожертви, смирення, лагідності, милосердя і терпеливості, чого так не вистачає нам у цьому житті.

Віталій КЛИМЧУК

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця популярна волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – 1 грн 55 к. (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – 91241. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavia.volyn.ua

ХРОНІКА

Акція «Зігріє солдат»

3 9 січня по 1 лютого у Любомльському деканаті проходив флешмоб, учасники якого обливались крижаною водою і жертвували кошти для української армії.

Кожного дня дійство розпочиналося з молитви за Україну та загиблих героїв, яку відправляв місцевий благочинний протоієрей Віктор Возняк.

Загалом зібрано понад сто тисяч гривень.

Владика Михайл: «Нам змінитися треба. Змінитися!»

У проповіді в неділю митаря і фарисея, виголошеній 1 лютого в кафедральному соборі Святої Трійці, митрополит Луцький і Волинський Михайл гостро розкритикував тих, хто бажає миру в Україні, кращого життя, але не хоче змінюватись.

Архіпастир навів декілька прикладів, серед яких такий. Як можна приходити до нашого собору оплакувати загиблого в АТО сина, а після цього йти до храму Московського Патріархату, ставити свічку, кошти з якої підуть на підтримку терористичних організацій, та молитися за його Предстоятеля, який благословляє вбити твого другого сина?

На більш побутовому рівні архієрей навів інший приклад. Ми нарікаємо на відсутність коштів, різні кризи, і в той же час накриваємо помпезні святкові столи, більшість наїдків з яких іде у смітник. І щоб не виникало питань, куди поділися гроші, високопроеосвященний рекомендує змінюватись.

У чому полягає суть цієї зміни? На думку митрополита, один із початкових варіантів – навчитись правильно любити себе. «Як ви можете дотримуватись заповіді "Полюби ближнього свого, як самого себе", коли себе не вмієте любити? Навчіться любити себе, тоді ближнього полюбите, і тоді істинно будете любити Бога».

Патріарх Філарет посмертно нагородив бійця «Азова»

1 лютого настоятель парафії Святителя Миколая Чудотворця в Горохові протоієрей Роман Янів передав нагороду «За жертвність і любов до України» родині загиблого добровольця Ігоря Сливки.

З ініціативою посмертно відзначити його виступили бойові побратими. За їх словами, Ігор завжди був готовий захищати тих, хто поруч, будучи найкращим кулеметником полку.

Український герой загинув під Маріуполем 12 грудня, підірвавшись на фугасній міні. Відспівували його 14 грудня в луцькому кафедральному соборі Святої Трійці. Ігоря Сливку поховано на кладовищі рідного Горохова. У нього залишилися дружина та двоє синів.

У православному молодіжному таборі

3 25 січня по 2 лютого священники та близько двадцяти юнаків і дівчат з Волині разом із представниками інших регіонів України таборували у селищі Верховина на Івано-Франківщині.

Захід організувало синодальне управління у справах молоді. Нашою епархією, зокрема, представляли інспектор з питань місійної діяльності духовної консисторії протоієрей Юрій Близнюк, настоятель парафії Святителя Феодосія Чернігівського в Луцьку протоієрей Петро Стеблина, Мучениць Віри, Надії, Любові та Софії у Володимирі-Волинському протоієрей Євген Рябець. Вони були духівниками закріплених за ними куренів. Опікувались молоддю, проводили ранкові та вечірні молитви, служили Божественну Літургію, перебували з таборянами на екскурсіях.

За почином владика

4 лютого з ініціативи митрополита Михайла очільники волинських конфесій прийняли заяву щодо мобілізації

Документ підписано на підтримку Указу Президента України Петра Порошенка від 14 січня 2015 року № 14/2015 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 20 грудня 2014 року "Про деякі оборонно-мобілізаційні питання"».

У документі, зокрема, йдеться, що в умовах загрози незалежності нашої країни потрібне згуртування влади, суспільства та Церков. Очільники конфесій краю закликають

— 3 ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

15 березня – святителя Іова (Борецького), Митрополита Київського і всієї Руси-України

Владика Іов (у миру – Іван Матвійович Борецький) народився в родині українського шляхтича в с. Бірча на Львівщині. Рік і дату його народження важко встановити, нічого не відомо і про його дитинство. Напевно, батьки дали Іванові непогану початкову освіту, а вже потім направили на навчання спочатку до Львівської братської школи, а потім і до Острозької академії.

Іван Борецький сміливо виступив проти унії. На запрошення Львівського Успенського братства він став дидаскалом (викладачем) грецької і латинської мов у Львівській братській школі, а невдовзі її ректором, пропрацювавши тут майже двадцять літ.

У 1605 р. Іван Борецький залишає Львів та, одружившись і рукоположившись на священника, переїздить до Києва. Тут він оселяється на Подолі та з 1610 по 1615 рр. служить у Свято-Воскресенській церкві. Маючи за плечима величезний досвід викладацької й освітньої адміністративної роботи, отець Іван стає ректором Київської Богоявленської братської школи. А при Воскресенському храмі у своєму будинку відкриває парафіяльну школу, де навчає й утримує за свої кошти кращих учнів.

Бажаючи досягти, за словом Євангелія, більшої духовної досконалості, отець Іван вирішує стати монахом та наприкінці 1617 – на початку 1618 рр. переконуює свою дружину Никифорію прийняти чернецтво разом з ним. У 1619 р., після певного послуху, ієрей Іван Борецький приймає постриг у Свято-Михайлівському Золотоверхому монастирі з ім'ям Іов. Згодом за вченість, твердіть у православній вірі та благочестиве життя братією монастиря він обирається на ігумена.

Будучи ігуменом великого монастиря, отець Іов був дуже доброю і чуйною людиною, простою і доступною, відгукувався на страждання багатьох. Усі ці чесноти зробили його відомим не тільки в Києві та околицях, але й у всій Українській Церкві, яку він був обраний очолити в митрополичому сані.

Після Берестейської унії, у яку відступили більшість ієрархів Київської митрополії, вона тривалий час залишалася без митрополита. Згодом померли й ті єпископи, які залишилися вірними Православ'ю, а польська влада не дозволяла поставити нових, так що Церква Українська залишилася тільки з одним архієреєм.

Не терплячи такого безправного положення та дбаючи про належний устрій церковних справ, не можливий без ієрархії, духовенство і вірні звернулися до Єрусалимського Патріарха Феодана, який у 1620 р. проїжджав через Україну, звершити поставлення нового митрополита і єпископів на одволені кафедри, опановані уніатами. Під надійною охороною православних козаків, очолюваних гетьманом Петром Конашевичем-Сагайдачним, Патріарх Феодан та архієрей, які його супроводжували, у Києві,

вірних у межах своїх релігійних переконань боронити нашу державу: безпосередньо на передовій, капеланською, волонтерською діяльністю, допомогою постраждалим військовослужбовцям та їхнім родинам.

Окрім цього, всіх християн закликають до постійних молитов за мир.

Із повним текстом документа можна ознайомитися на офіційному сайті епархії *Pravoslavia.volyn.ua*.

У Володимирі-Волинському відспівали бійця 14-ї бригади

5 лютого в соборі Різдва Христового миський декан протоієрей Юрій Пилипець очолив чин похорону Дмитра Головіна, який загинув у зоні АТО.

У надгробному слові о. Юрій зазначив, що це один із кращих прикладів жертвності за ближніх. Душпастир зауважив: герой віддав своє

в Богоявленській церкві Києво-Братського монастиря 9 жовтня 1620 р. рукоположили на митрополита Київського і всієї Руси ігумена Києво-Михайлівського Золотоверхого монастиря Іова (Борецького). В тій же церкві були поставлені й інші єпископи, і, таким чином, відроджено ієрархію православної Київської митрополії. Польська влада не визнала повноважень цієї ієрархії, тому все подальше служіння митрополита Іова відбувалося під загрозою покарання з боку влади за протилежності її волі.

Ставши на чолі митрополії, святитель Іов багато працював задля відновлення церковної дисципліни та благочестивого життя, які занепади за час від Берестейської унії з причини гоніння та відсутності єпископів. Щоб привести до канонічного порядку митрополію, він неодноразово скликав місцеві Собори, які розглядали догматичні та богослужбові питання, виправляли хибні звичаї та дбали про зміцнення Православної Церкви і поширення благочестя. Особливо святитель Іов звертав увагу на життя священників, наставляючи їх бути прикладом для пастви у житті та служінні.

Важливим діянням скликаного святителем Іовом Київського собору 1629 року, що зібрався у першу неділю Великому посту, було схвалення до друку «Літургаріона» – Службника, впорядкованого архимандритом Печерським святом Петром (Могилою).

За святительства Іова в Київській митрополії зросло число монастирів.

Високопроеосвященний Іов мав постійні контакти з козацтвом і підтримку Запорозької Січі, за що його ще називали «козацьким митрополитом». Він збирав на наради православний люд, виступав на козацьких радах, писав листи до впливових магнатів, публікував полемічні твори, в яких доводив, що українці мають історичні права на власну Вітчизну й Церкву.

Святитель доклав чимало зусиль до розбудови шкіл та друкарень. Сам він також є автором декількох праць полемічного характеру, найвідоміші з яких «Діалог про православну віру» (1606 р.), «Пересторога, вельми потрібна на потонні часи православним християнам» (1605–1606 рр.) та «Протестація» (1621 р.).

Перед упокоєнням митрополит склав духовний заповіт, обравши печерського архимандрита Петра (Могилу) і луцького єпископа Ісаакія (Борисковича) головними опікунами як Михайлівського монастиря, так і свого майна. У заповіті святитель наказував, щоби школи у братстві були фінансовані, бо це «діло Церкви Божої і всьому народові руському найпотрібніше». Книжки своєї бібліотеки грецької й латинської він дарував архимандриту Петрові, а церковнослов'янські й польські заповіді Свято-Михайлівській обителі.

Спочив митрополит Київський, Галицький і всієї Руси Іов (Борецький) в мирі 15 (2) березня 1631 р. і був з усіма почестями похований у Києво-Михайлівському митрополичому монастирі.

Віталій КЛИМЧУК

життя, але пам'ять про його подвиг залишиться.

Провести в останню путь загиблого прийшли: місцеве духовенство, міський голова Петро Саганюк, бойові побратими, рідні та близькі, сотні жителів Володимиря. Поховали воїна на міському кладовищі.

Дмитро Головін – 33-річний батько двох дітей. Загинув під Дебальцевим. На фронт пішов добровольцем у середині літа.

У Луцьку відбувся круглий стіл «Українська Церква: між "руським міром" та українським світом»

У дискусії взяли участь голова інформаційно-видавничого центру епархії протоієрей Віталій Собко та насельник жидичинського монастиря Святителя Миколая Чудотворця ієромонах Дмитрій (Франків). Захід, який організував інформаційний центр «Майдан моніторинг», відбувся 5 лютого в конференц-залі «Волинь-медіа».

Розділення православних в Україні – це дуже велика трагедія, розпочав виступ о. Віталій. Він висловив упевненість: якщо в нас була єдина Помісна Українська Православна Церква, то не відбувалися б такі страшні події, як зараз на Сході країни. Російська держава зробила кроки, які підтвердили те, про що вже давно застерігав Київський Патріархат. Парадокс, але тільки агресор спонукав українців до духовного пробудження. Стало очевидним, що Москва використовує свою Церкву як інструмент імперської окупаційної політики. Тож агресор зробить усе, щоб не допустити об'єднання православних українців в адміністративно незалежну Українську Церкву.

Окремо представник духовної консисторії загострив увагу учасників круглого столу на використання ворогом технологій брехні й маніпуляцій. Зокрема зазначив, що Московський Патріархат докладає багато зусиль, особливо на Західній Україні, щоб переконати в українському патріотизмі: проводить благодійницьку діяльність, допомагає армії тощо. Варто лише вітати, коли ці зусилля робляться щиро багатьма людьми, українцями-патріотами, які, безумовно, є в складі цієї Церкви.

Але треба дивитися глибше, в корінь, не дозволити себе обманути. Адже благі наміри можуть бути лише прикриттям. І той же священник, який визволяє з полону нашого солдата, може бути агентом ФСБ за прикладом із радянських часів, коли багато батюшок працювали на КДБ. «Хіба щось змінилося в новітній російській імперії? Хіба в Росії Церква не має такого становища, яке можна було б назвати департаментом держави в справах релігії? Хіба через Російську Церкву російська держава не реалізує свої впливи, і свою політику, і свої плани? – поставив риторичні запитання о. Віталій. – Мабуть, це найпідступніша зброя російської держави, і ми бачимо, як успішно вона діє у нас в Україні».

Вихід, з точки зору священника, такий: потрібно якнайменше підтримувати УПЦ (МП). Потрібно, щоб наші люди не ходили до цієї Церкви. Потрібно, щоб держава не підтримувала цю Церкву. Потрібно, щоб громади виходили з юрисдикції цієї Церкви. «Це дуже складні завдання, їх не можна робити насильно, – підкреслив голова інформаційно-видавничого центру епархії. – Люди самі повинні робити цей вибір. Тим більше, що Конституція України дозволяє нам обирати свої релігійні центри, свою юрисдикцію, і якщо більшість у релігійній організації бажає змінити цей центр, вона повинна мати право це зробити».

Ієромонах Дмитрій наголосив на необхідності замислюватися над тим, що стоїть за певними поняттями й назвами. Наприклад, офіційна назва Московського Патріархату в Україні – Українська Православна Церква. Багатою така назва дезорієнтує. Представники цієї юрисдикції підкреслюють її, намагаючись відсторонитися від Москви. Тим, кого вдалося ввести в оману, жидичинський чернець радить ознайомитися зі статутом Російської Православної Церкви, де чітко визначено, що УПЦ є складовою частиною РПЦ. Єпископи УПЦ беруть участь в управлінні Російською Церквою, є учасниками Соборів у Москві. Зокрема, вони обирали Патріарха Московського, яким став владика Кирил.

Зустріч бійців роти «Світязь»

Українські герої повернулися в Луцьк пізно ввечері 5 лютого. Їх, зокрема, зустріли настоятель місцевої парафії Архістратига Михайла протоієрей Степан Гайгель та Покрови Пресвятої Богородиці в с. Маяки (Княгинінок) Луцького районного деканату протоієрей Михайло Бучак.

У коментарі для ЗМІ о. Степан, який опікується пародією, зазначив: це ті люди, на яких можна надіятися і задля яких варто кожному із нас тут, де ми в мирі перебуваємо, недоспати, недоїсти, але щоб їх підтримати.

Бійці роти міліції особливого призначення «Світязь» повернулися на рідну землю після запеклих боїв під Вуглегірськом на Донбасі, де потрапили в оточення, але вийшли з нього без втрат.

Оновлений образ перенесли до церкви

Це сталося 7 лютого з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михайла

Продовження на с. 3

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2

на парафії Великомученика і цілителя Пантелеймона у селищі Люблинець Ковельського районного деканату.

Хресний хід через усе селище очолили декан протоієрей Іван Бонис, настоятель парафії священник Матвій Олійник та клірик собору Благовіщення Пресвятої Богородиці в Ковелі ієрей Михайло Левочко. Хор співав пісні про Діву Марію, перехожі прикладались до святині та приєднувались до процесії. У храмі звершили молебень з акафістом до Царичі Небесної.

«Сьогодні велична подія на вашій парафії: через оновлення ікони Пречиста дає Своєю ласку, материнську опіку, особливо в теперішній час випробувань», – підкреслив у слові благочинний.

У 1970 році Катерина Гладчук, нині покійна, отримала в дарунок від невістки сімейну реліквію – Почаївську ікону Богородиці. Понад 40 літ вона перебувала в її хаті, потьмяніла, проте декілька років тому почала оновлюватися, виблискувати. Обидві дочки Катерини Софронівни, Тетяна (парафіянка Московського Патріархату) й Марія (вірна УПЦ КП), вирішили подарувати образ церковній громаді.

До речі, нещодавно на місцевому смітнику люди знайшли нову ікону Почаївської Богородиці й передали у храм. А тепер ще й оновлення старої. Напевно, то не випадковість, гадає отець Матвій: чи не означає це, що незбаром велика святиня, яка перебуває в Московському Патріархаті, належатиме Єдиній Православній Церкві України?

На XIII Всеукраїнському з'їзді православної молоді

Захід провівся 7–8 лютого в Київській православній богословській академії. Тема – «Православне виховання молоді – основа творення домашньої церкви».

Нашу єпархію представляли настоятель парафії Мучениць Віри, Надії, Любові та Софії у Володимирі-Волинському протоієрей Євген Рябець із кількома викладачами й учнями парафіяльної недільної школи та завідувач кафедри гуманітарних дисциплін Волинської православної богословської академії Ігор Савок.

Після пленарного засідання, на якому були присутні понад двісті учасників церковних молодіжних організацій, духовно-просвітницьких центрів, братств, робота продовжилась у секціях. Там, зокрема, обговорювали діяльність молоді як волонтерів, виховання християнських цінностей, починаючи із сім'ї, та ін.

Митрополит Михайл: «Так званий громадянський шлюб – гріх, який став "нормою"»

Владика розкритикував співжиття без Вінчання і без державної реєстрації у проповіді, виголошеній 8 лютого в луцькому кафедральному соборі Святої Трійці, – в день, що називається неділею про блудного сина.

Архієпископ охарактеризував це явище «гріхом, який став "нормою": чиниш гріх і думаєш, ніби так і має бути. Такий вид співжиття високопреосвященний вважає незаконним, «бо не відомо, згідно з якими законами ти живеш»; безвідповідальним, «бо жодна сторона не хоче ні за що відповідати перед іншою». «Є маленький спільний коридорчик спільної страсті й спільних інтересів, дуже маленький. Проїшла страсть, пропали інтереси – розбіглися, нікому нічого не потрібно. Немає поняття вірності, один за одного переживати, турбуватися, є "інтерес"».

Найбільша небезпека при цьому, каже митрополит, що людина не хоче навіть усвідомити це гріхом і покаятися в ньому. А тому архієрей бачить тільки один варіант – Вінчання, тобто благословення Богом щасливого сімейного життя. Аргументує це ще й тим, що таке благословення у Христіанстві існує вже понад дві тисячі років, а «громадянські шлюби» поширилися віднедавна.

При цьому він також розтлумачив поняття «перелюбство», «блуд», різницю між перелюбством духовним та фізичним.

Харчі для українських воїнів

Нововолинський декан протоієрей Стефан Фультес, інші священники, миряни проводили

Точка зору

БІЛЬШЕ, НІЖ ПАТРІОТИЗМ

Майбутнє Росії за пророцтвом російського святого

Колись Арістотель, учень і друг Платона, далеко не в усьому згодний із ним, сказав знамениті слова: «Платон мій друг, але істина – ще більший друг». Ця фраза приходить на згадку, роздумуючи про святого Серафима Вирицького, щирого молитвенника за свою батьківщину Росію, якому відкривалося тяжке провіщення про неї.

Василій Муравйов (так звали угодника в миру) народився 1866 року на Ярославщині в селянській сім'ї. Бажаючи «вибитися в люди», переїхав до Петербурга. Спершу був розсильником, а в 26 літ розпочав своє діло – торгівлю хутром. І то настільки вдало, що скоро став серед провідних хутовиків столиці. А життя провадив скромне і строге, на благодійність грошей не шкодував.

Василій одружився, мав двох дітей, але після ранньої смерті дочки подружжя Муравйових вирішило жити «монахами в миру». Після Лютневої революції він продав свій бізнес і роздав гроші на монастирі, у 1920-му ж ці чоловік і жінка стали ченцями й офіційно. Спершу він спасався в Олександрівській лаврі поблизу Петрограда (був розпорядником грошових коштів обителі), згодом у містечку Вириця в Ленінградській області. Його першим чернечим ім'ям, у малій схимі, було Варнава. У 1927 році став великосхимником з іменем Серафим – на честь Серафима Саровського, святого, який теж походив із купців.

То були найважчі часи для Церкви, часи остервенілого богоборства. Саме тоді Господь ущедрив Своєю слугу дарами зцілення і провидіння. Безліч людей приходило до нього за розрадою й поміччю. І не тільки прості, а й чимало знаменитих, світила науки. До речі, постійним відвідувачем о. Серафима у Вириці був владика Михайл (Ярушевич), який на початку 40-х років став архієпископом Волинським і Луцьким. Приходили й чекісти, але, вражені аскетизмом, натхненністю й прозорливістю цього монаха, ішли геть, не завдавши йому кривди.

Батьюшка Серафим свого часу передрік початок Другої світової війни, коли «правителі будуть відкривати храми, хоча тепер закривають». Усю війну він молився за перемогу – стоячи на камені, по кілька годин на день. Одному німецькому офіцеру, що похищувався успіхами нацистської зброї,

прорік і загибель нацизму, й обставини смерті сакого нациста. Румунський вояк, який постійно був при тому офіцеру, потім засвідчив, що ті обставини так і збулись. Отець Серафим вказав, хто буде на престолі Патріарха Московського, та скільки років кожен, і це точно збулося; що католики матимуть папу-слов'янина, і це, як знаємо, сталося.



Провидець сказав, що після державного атеїзму розквіт віри в Росії триватиме «років з п'ятнадцять». «Прийде час, коли не гоніння, а гроші й принади світу цього відвернуть людей від Бога, і загине куди більше душ, ніж за часів одвертого богоборства. З однієї сторони, встановлюватимуть хрести й золотитимуть куполи, а з другої – настає царство лжі та зла».

Преподобному Господь відкрив і дальше майбутнє його батьківщини. Росія не завжди буде в те-

перішніх межах. Сибір заповонить Китай, і лише протидія Заходу зупинить його – аж на Уралі. Проте «Схід хреститься від Росії», тобто китайці приймуть православ'я. Оскільки ж це народ працьовитий і непитуший, то Сибір процвітатиме. Росія «вистоїть, утративши більшу частину своїх земель»: залишиться в межах європейської частини.

Важко уявити, як йому, російському патріоту, було це усвідомити й сказати. Але сказати мусив. Більш того, моральний авторитет о. Серафима Вирицького в Російському Православ'ї настільки високий, що це пророцтво не заперечується (хоч і не завжди наводиться в переліку). І воно не стало перепоною Священному Синоду РПЦ для призначення угодника до лику святих у 2000 році.

Пам'ятають це пророцтво і надалі. Ось журнал «Покров», № 7 за 2011 рік, що виходить зі схвалення синодального інформаційного відділу Російської Православної Церкви. Протоієрей Валеріан Кречетов розповідає в інтерв'ю «о останніх временах і величчі Росії», а журналісти кажуть йому навсупереч: «Але ж є різні пророцтва. Прп. Серафим Вирицький говорив, що Росія, навіпаки, буде урізана з усіх боків, на Сході стане наступати Китай...». І той мусив погодитися.

Святий Серафим Вирицький відійшов у вічність 1949 року. День пам'яті преподобного – 3 квітня. Щоправда, до календаря Київського Патріархату його ще не внесено.

Віктор ГРЕБЕНЮК

збір провізії для борщових наборів. Їх через міські центри надання допомоги військово-службовцям передають у зону АТО.

Благодійна акція проходила 8 лютого, в неділю, з благословення митрополита Михайла.

Благословив прикордонників

9 лютого канцлер єпархії протоієрей Микола Цап виголосив настановче слово, молитовно благословив та окропив святою водою військово-службовців Луцького прикордонного загону.

Душпастир зазначив, що все своє життя вони віддають захисту державного кордону, а нині наша країна як ніколи потребує їхньої допомоги.

Проводжали хлопців у зону АТО міський голова Микола Романюк, радник голови ОДА Борис Кондратюк, начальник Луцького прикордонного загону Олександр Мейко, рідні та близькі військовиків.

Як провести Великий піст

10 лютого митрополит Луцький і Волинський Михайл дав інтерв'ю обласному державному телебаченню, як правильно треба поститися.

Церква передбачила три підготовчих тижні до Великого посту. Передусім, наголошує архієрей, обмеженням у їжі піст не вичерпується, це тільки його складник. Поститися – це значить обмежувати себе і в діях, що можуть призвести до гріха (у кожної вони свої). Слід також більше молитись у цей період. Високопреосвященний заостроє увагу, що піст повинен бути таємним, не на показ.

Важлива складова Великого посту – частіше читання духовної літератури, зокрема Святого Письма. Є давній побожний звичай читати в цей час удома Псалтир. А в деяких монастирях та Волинській православній богословській академії цю частину Біблії читають Великого посту

цілодобово. Це читання Невсипущого Псалтиря переважають молитвами за здоров'я та за упокій наших рідних і близьких. Тож у духовній школі чекають записок із іменами, нагадує митрополит.

Переглянути відео з інтерв'ю можна на офіційному сайті єпархії pravoslavia.volyn.ua.

Від собору – чергова допомога воїнам

10 лютого ще один гуманітарний вантаж від парафії луцького кафедрального Свято-Троїцького собору повезли в зону АТО.

Цього разу матеріальну підтримку – понад тону – в добру дорогу благословив митрополит Луцький і Волинський Михайл. Допомогу направлено в селище Піски поблизу Донецька.

Організатор збору продуктів і одягу та доставки на Схід – священник Олександр Вронський. У нижньому храмі собору щосередини і щоп'ятиці він править молебні за воїнів та Україну. А миряни зносять те, що можуть пожертвувати для наших захисників.

Громада й Церква в Люблинці – пліч-о-пліч

11 лютого про особливо важливу місію тих, хто в тилу, розповів ієрей Матвій Олійник, коли освячував автомобілі для воїнів-односельців.

У зону АТО з селища Люблинець на Ковельщині відправлялися Ігор Мазурок, Сергій Корнелюк, Олександр Овадюк та Петро Видрич. Два авто для них придбано спільними зусиллями громади і деяких благодійників, які залишили свої імена в таємниці.

Автомобілі з благословіння митрополита Михайла освятили настоятелі парафій Великомученика Пантелеймона Цілиителя священник Матвій Олійник та Архістратига Михайла в с. Воля Ковельська протоієрей Володимир Удуд.

«Будучи в тилу, наш обов'язок – усіляка допомога героям на Сході, тому я вдячний усім, хто долучився до цієї справи. Нехай Господь, бачачи ваше жертвове серце і добру волю, надихає й далі трудитися на благо української держави та розбудовувати Помісну Церкву в Україні», – зауважив у слові о. Матвій.

Один автомобіль – фольксваген – переобладнано для перевезення поранених, другий – позашляховик форд. Завдяки згуртованості небаждужих людей транспорт швидко пройшов належний ремонт і техогляд.

Люблинецький душпастир також звернув увагу на потребу єднання народу: «У час, коли ворог прагне поневолити і загарбати наші землі, українські боголюбиві воїни сьогодні "душу й тіло" покладають за наше майбутнє, за нашу свободу і мир. Вони нас усіх навчають, як потрібно по-справжньому любити свою Україну, як відстоювати справедливість».

Найактивніших жертводавців та майстрів нагородили архієрейськими грамотами.

Ще одне авто військовим. Від Нововолинська

12 лютого, в день Трьох святителів, декан протоієрей Стефан Фультес із благословення митрополита Луцького і Волинського Михайла освятив автомобіль, придбаний благодійниками для 28-ї механізованої бригади.

Машину купили: Оксана Хмилевська, Борис Бабійчук, Петро Супронюк, Андрій Разянов. Парафіяни місцевого собору Святого Духа внесли і свою пожертву.

Душпастир побажав присутнім, «щоб після мінських переговорів автомобіль був корисним у мирних потребах, а Господь заступництвом святих угодників, прославлених сьогодні, оберігав життя воїнів, які подорожують ним».

На завершення о. Стефан передав представнику бригади пам'ятні іконки для команди, бійців і сказав: «Сподіваємося, що з Божою допомогою мир, порозуміння та процвітання повернуться на українську землю».

М'ясопусна поминальниця: за героїв і всіх одвіку спочилих

14 січня у храмах єпархії відбулися заупокійні Богослужіння. Божественну Літургію і панахиду в кафедральному соборі Святої Трійці очолив митрополит Луцький і Волинський Михайл.

У проповіді архієпископ звернув увагу, що цей день ще називається «батьківською суботою». Молитовно вшануємо кожен свій рід. А молитва – це засіб, який єднає нас з Богом, а також із тими, які відійшли з цього світу. Ми спілкуємося з ними через молитву, через пам'ять про них, через наше велике почуття любові до них.

Ця поминальниця перед неділею м'ясопусною, про Страшний Суд, є першою в році вселенською батьківською суботою. Підстава до її встановлення така: в неділю м'ясопусного тижня Церква згадає друге пришествя Христове, тому напередодні, немовби в день перед Страшним Судом, молимося за всіх – від Адама до нині спочилих. Зокрема за тих, хто пішов із цього світу на морі, в горах, від голоду, холоду, в пожежах, на війнах.

Стрітенські Богослужіння

15 лютого в кафедральному соборі Святої Трійці Божественну Літургію очолив митрополит Луцький і Волинський Михайл. Цього дня освятили стрітенські свічки.

У проповіді високопреосвященний тлумачив питання сенсу людського життя, виходячи із суті цього свята. Нагадавши, як довго прожив праведний Симеон Богоприімець, владика зазначив: вік людини – не головне, основним є прославлення Бога, життя для Царства Небесного. Крім цього, він закликав залишити про себе добру пам'ять (бо «людина живе доти, доки про неї пам'ятають») та мати в будь-якому віці натхнення до життя.

Подія Стрітення Господнього відбулася на 40-й день після Різдва Спасителя, коли Пресвята Богородиця згідно з юдейською традицією принесла новонародженого до храму. Там сталася зустріч праведного старця Симеона, який, за обітницею, не міг померти, доки не побачить Сина Божого, із дитиною – Ісусом Христом. Це своєрідна стріча Старого та Нового Завітів.

Продовження на с. 4

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2, 3

Існує традиція цього дня освячувати свічки та воду. Церква закликає не приписувати стрітенським (т. зв. громничним) свічкам різних магічних властивостей. Ця свічка є символом світла, розвіяння темряви й сліпоти, зокрема духовної, а тому повинна через молитву сприяти єднанню з Богом. Коли ж вона використовується як фетиш, задля чарування, у «народних забобонах», це тільки віддаляє людину від Бога.

Священик опікується курсантами

15 лютого настоятель володимир-волинської каплиці Віфлеємських немовлят-мучеників протоієрей Микола Гінайло відправив для військових молебень перед чудотворним образом Львівської Богоматері (XV століття), що в музеї Палацу Потоцьких у Львові.

Душпастир із благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла перебуває на курсах підвищення кваліфікації в Академії сухопутних військ імені Гетьмана Петра Сагайдачного, де духовно підтримує її курсантів.

Допомога бійцям від волонтерів та вірян Горохівщини

17 лютого від храму Вознесіння Господнього в Горохові відправили чергову допомогу українській армії у зону бойових дій. Наші захисники отримують понад три з половиною тонни продуктів, одягу і спорядження.

Свято-Вознесенська парафія пожертвувала на потреби армії 10 тисяч гривень. До благодійництва долучились не лише волонтери, а й інші небайдужі люди.

Горохівський декан і настоятель цієї громади протоієрей Андрій Сидор висловив вдячність за сприяння у благій справі Валентині Магурчак, яка очолює волонтерський центр. Також благословив у щасливу подорож Віктора Магурчака і водія Олександра Янюка, щоб доставити допомогу на Схід.

24 лютого о. Андрій благословив у дорогу ще один подібний вантаж. Його збирали при управлінні сільського господарства. Голова правління Микола Панасюк уже вкотре відвозить допомогу на Донбас. Цього разу, за словами Миколи Панасовича, багато допомогли священники УПЦ Київського Патріархату.

Похорон бійця В'ячеслава Іонова

Відспівування відбулося **18 лютого** в Луцькому кафедральному соборі Святої Трійці. Богослужіння очолив митрополит Михаїл. З ним правили декан собору протоієрей Микола Нецькар та інше духовенство.

У надгробному слові високопреосвященний зазначив: приходячи на такі похорони, ми йдемо подивитись не на труну, а у вічі герою на фото, і погордитися за таких українців.

Після цього відбулося громадське прощання з героєм. Провести його в останню путь прийшли: міський голова Микола Романюк, рідні, близькі, бойові побратими, представники громадськості. Поховали загиблого на міському кладовищі поблизу с. Гарзджа на алеї почесних поховань.

В'ячеслав Іонов – лучанин, боєць 51-ї ОБМр. Загинув в «Іловайському котлі». Довгий час вважався безвісти пропалим, проте був віднайдений за аналізом ДНК та привезений для погребіння на рідній землі.

Прозвітувалися, обмінялись досвідом, проявили знання

2–20 лютого відбулися щорічні звітні збори духовенства всіх деканатів епархії про діяльність у 2014 році.

Зібрання проходили в приміщенні Волинської православної богословської академії (ВПБА). Комісія на чолі з митрополитом Луцьким і Волинським Михаїлом цікавилася різними сторонами діяльності кожної парафії, а також планами. Особливо звертала увагу на роботу недільних шкіл, роль Церкви в допомозі армії.

Відбулося зацікавлене обговорення багатьох складних моментів, пов'язаних із відправою таїнства Шлюб. Також священники всіх благочинь прослухали лекції викладачів ВПБА на одну з актуальних тем. До речі, матеріалами для підготовки до екзамену слугували праці, видані цим вищим останніми роками.

ВОЛИНСЬКІ ІКОНИ



Образ «Богородиця Одигітрія» з Симеонівської церкви с. Суходолі Володимирського районного деканату. XVII ст. Матеріали: дерево (липа), левкас, темпера, гравіювання тла, золочення. Експонується в Музеї волинської ікони.

У першу неділю Великого посту Церква згадує перемогу православ'я над ересями, тому цей день називається Неділею торжества православ'я. Свято встановлено після перемоги над іконоборчою ересю у 842 р. за візантійського імператора Михаїла і його матері Феодори, коли Константинопольським Патріархом був св. Мефодій. Але оскільки перемогу над іконоборством Церква остаточно розкрила православне віровчення і сформулювала його в постановках семи Вселенських Соборів, то подія ця називається не торжеством іконошанування, а Торжеством православ'я. Це не означає, що після середини IX століття більше не з'являлося ересей; це значить, що всі вони осуджуються постановками семи Вселенських Соборів.

Як результат виникає особливий образ, у якому в центрі композиції більшою за розміром зображено ікону Божої Матері «Одигітрія». Ікона стоїть на престолі, її підтримують два ангели у червоних одягах. А обабіч неї – імператриця Феодора, Патріарх Мефодій, священнослужителі, святі у молитовних позах.

Невипадковим є зображення саме Одигітрії – по-грецьки Путівниці, Провідниці. Адже саме до Неї впродовж багатьох століть звертається віруючий люд, прохаючи заступництва, допомоги у скруті, милосердя. До того ж це один із найдавніших, найшанованіших образів Богородиці. І на Волині цей тип зображення найбільш поширений.

Ікона з Суходолів привертає увагу не лише беззаперечною майстерністю іконописця, але й особливою чарівністю, спокоєм, благодаттю,

що відчуваєш поряд із нею. Згідно з традицією, зображення Діви поясне, на лівій руці Вона тримає Ісуса Христа, а правою вказує на Нього. Одягнена Пречиста у зелений хітон, оздоблений широкою орнаментованою тасьмою на обшлагах і горловині, вишневій із зеленим виворотом мафорій, облямований золотним шиттям, та зірками, що знаменують вічність, – на чолі й рамені. Її нижній лик обрамляє легкий серпанок. Ісус Христос піднятою правою рукою благословляє, ліва лежить на колінах. Спаситель одягнений у білий, підперезаний червоно-золотим поясом хітон із клавом (нашивна прикраса). На Ньому також вохристий гіматій (верхній одяг із чотирикутного шматка вовняної тканини), декорований золотим асистом – поліском, що знаменує присутність Отця Небесного.

Маляр майстерно моделює складки одягу зображенням темних смуг і висвітлень. Нас зачаровують одухотворені, прекрасні лики, сповнені мудрості, безмежної любові, всепрощення. Бездонні, великі темні очі, довгі чорні брови, прямий ніс, маленькі ніжно-рожеві вуста Богородиці – риси, притаманні типажу української жінки. Німби золочені: Богоматері – плоский, окреслений, Ісуса Христа – хрещатий. Пишний декоративний ефект справляє золочене тло ікони, гравіюване рослинним орнаментом, в основі якого – цвіт граната, гвоздики, перевиті стебла, акантове листя, пуп'янки, дрібні насічки.

Образ «Богородиця Одигітрія» з Суходолів сповнена духовності, високого естетичного смаку і, без сумніву, належить до кращих зразків волинської іконописної школи XVII ст.

Ірина МОСКАЛЮК,
молодший науковий співробітник
Музею волинської ікони

Як повідомив інформаційній службі епархії канцлер протоієрей Микола Цап, такі заходи значно підвищують рівень, чи так звану кваліфікацію священнослужителів, вказують на певні недоліки, які потрібно усунути.

Загалом за минулий рік штат епархії збільшився на 10 священнослужителів, утворено дві нові парафії, освячено вісім новозбудованих храмів, розпочато спорудження ще шести.

Станом на 31 грудня 2014 року Волинська епархія Української Православної Церкви Київського Патріархату нараховувала: 328 парафій, об'єднаних у 22 деканати, 315 священнослужителів, шість монастирів, два братства.

Священик про допомогу військовим: «Не забувати про духовне»

Душпастирі Володимирського районного деканату **17–20 лютого** знов побували на Сході. Доставили харчі, теплі речі та медикаменти для потреб АТО, зібрані парафіянами з райцентру, Устилуга, сіл Зоря (Пузів), Білин, Верба.

Дорогою до протоієрів Віталія Іваніва, Юрія Здебського та священника Бориса Намчука приєднався священник Василь Максимович із Дніпропетровська (випускник Волинської духовної семінарії).

Вони відвідали позиції 25-ї аеромобільної артилерійської бригади в Дніпропетровську, бійців Першого добровольчого мобільного шпиталю ім. М. Пирогова в Артемівську. Також побували в Артемівській військовій частині, де зустрілися з бійцями 128-ї Гірсько-піхотної бригади, котрі з важким боєм полишали Дебальцеве.

Як повідомив інформаційній службі епархії помічник володимирського міського декана протоієрей Андрій Шевчук, «добročинна діяльність ведеться регулярно, люди небайдужі. Сільські мешканці здебільшого допомагають харчами, а городяни – коштами. Сили вдається поєднувати. Дуже добре, що цього разу ми купили багато медикаментів».

Панотці передали військовим ще й іконки, освячені стрітенські свічки, окропили свяченою водою позиції, бліндажі, техніку, автомобілі швидкої допомоги та самих бійців.

До благої справи долучилися й учні школи села Верба, виготовивши 30 метрів маскувальної сітки. Її теж освятили і передали за призначенням.

«Матеріальну поміч стараються надати всі, але психологічна, моральна і духовна підтримка солдатам особливо необхідна, – наголошує о. Андрій. – Коли священники прибувають на Схід, вони бачать радість і надію. Усі військові, з якими спілкувалися, мали нагоду поговорити про щось важливе для душі. Отці сповідають і підбадьорюють, додають сил».

Правлячий архієрей – на прямій лінії

20 січня митрополит Луцький і Волинський Михаїл побував у редакції газети «Волинь нова». Він розповів про свій духовний шлях та виклики, перед якими постали віряни України.

Формат прямої лінії заохочував до активності, тож бесіду із журналісткою раз-пора переривали телефонні дзвінки. Одним із перших був чоловік, котрий щиро дякував УПЦ Київського Патріархату на Волині за відкритість до громади і добročинну діяльність у важкі часи.

«Суть не в тому, що я навчався у Санкт-Петербурзі, а суть – у глибині моїх переконань. Я завжди відчував себе спорідненим Київському Патріархату, в його ж лоні перебуваю і служу донині», – поділився митрополит.

Також владика Михаїл звернув увагу на поняття європоцентризму. Адже Україна споконвіку лежить на перетині протилежних світів та розмаїтих шляхів. «Не забувайте історії. Свого часу Київська Русь допомагала Європі, тепер Україна намагається перейняти певні здобутки розвитку, що склалися в сучасній Європі. Нас гальмувала царська Росія і радянська система. Тому в цей тяжкий момент змін ми потребуємо руки допомоги. Але це не говорить про те, що ми хочемо, щоб тут хтось замість нас услагодив».

Митрополит розповів також про «владу від Бога» і Майдан як уособлення змін народної свідомості.

ДУХОВНА ШКОЛА

«ЛЮБИТИ ДІТЕЙ – ДОБРЕ, АЛЕ ЦЬОГО МАЛО»

У селі Сьомаки Луцького районного деканату відкрили й освятили нову недільну школу

22 лютого подію розпочала хресна хода від храму до приміщення, розташованого неподалік. Священик Валерій Владика, настоятель місцевої парафії Апостола і євангеліста Йоана Богослова, запросив вірян на чин освячення закладу, що його для духовного виховання дітей виділила сільська рада.

Після освячення на присутніх чекав концерт, режисерами й учасниками якого були учні недільної школи.

Якщо у місті можуть виникати труднощі з відкриттям такої школи в зв'язку з високою платою за оренду приміщення, то в селі Сьомаки просто було складно дібрати його. Однак настоятель з парафіянами, жертводавцями і сільською радою таки досяг мети.

– Отче Валерію, коли виник намір організувати недільну школу в Сьомаках?

– Ми з матінкою давно мали намір створити недільну школу. Зізнаюся, що готувалися до цього ретельно, спілкувалися з місцевими людьми, шукали охочих, придбали необхідну літературу, розробляли програму занять.

– Що найбільше спонукало Вас до створення такого закладу?

– Спонукала перш за все віра в майбутнє українського народу. Ми нарікаємо на чимало «дорослих» проблем, але ж всі були з Божої ласки немовлятами, згодом дітьми. У кожній дитині

є свій хист і багатий внутрішній світ. Але з кожним роком життя там з'являється певна порожнеча. Звісно, її наповнює реклама, розваги з інтернету, вулиця. Але це не та участь, якої ми хочемо для дітей, правда ж?

Сільські діти не мають стільки можливостей, як міські, щоб розвиватись на дозвіллі. Батьки заклопотані і в тих, і в тих, комп'ютери є, до школи ходять. Але як вони витрачають свій інший час і де шукають відповідей на запитання? Це ж діти – у них постійно є запитання. Інша справа, що дорослим це помічати незручно.

– Тобто недільна школа у Вашому розумінні – рятувальна соломинка для дитячих сердець?

– Звісно, благою справою ми насіємо зернятка любові й доброти, що в майбутньому дасть плоди. Самі бачите, так склалося, що молоді в сільських церквах майже не видно. Можна звинувачувати когось, а можна взятися за проблему і спробувати її вирішити.

На цьому етапі ми організували ще церковний дитячий хор. Репетиції відбуваються регулярно,



надалі він працюватиме при недільній школі. Дітки спілкуються з батьками, навіть певним чином навчають їх. Приємно бачити, коли зрілі люди йдуть до церкви з вдячністю, молитвою і радістю, що їхні нащадки обрали життя з Богом у серці.

– Скільки учасників недільної школи на сьогодні?

– Поки що 18, але приєдналися до нас не всі, бо дехто хворіє. Зацікавилися сім'ї з сусідніх сіл. Тобто, ймовірно, охочих буде більше. Тоді ми подумуємо про додатковий клас чи, може, навіть два. Ні для кого не секрет, що ефективно заняття – в групі, але не надто великій.

– Які ще перспективи бачите, отче?

– Дуже хотілось би створити окремий клас зі своїм графіком і планом – для дорослих. З дітьми працювати простіше: велика активність, відкритість до сприйняття, тож одразу видно, як налагодився контакт і чого можна очікувати далі. Дорослі ж здебільшого перебувають у полоні стереотипів, якихось упереджень... Звісно, є речі, над якими треба працювати, але є й такі, які варто викоринювати. В нашому випадку – зусилля повинні бути об'єднані.

– Якими методами Ви послуговуєтесь у роботі з дітьми?

– Я прихильник того, що з дитиною потрібно працювати на рівних. Коли вчитель каже

розгорнути зошит і записувати за ним – може, учнів зо три й послухаються, а решта малюватимуть чи взагалі ловитимуть гав. А й з тих трьох, які послухають, скільки засвоїть інформацію і зможе її потім відтворити? Я знаю, що таке система навчання, маю три вищі освіти; крім того, в армії був заступником командира батальйону з виховної роботи. Також я ще й батько. Життєвий досвід навчив мене спілкування з дуже різними людьми, а ретельний аналіз дитячої поведінки навчив правильно реагувати в нетипових ситуаціях.

У нас парти на занятті розставлені півколом. Я озвучую дітям тему й одразу запитую про їхні думки, асоціації. Виходить так, що конспекту я за ними, а не навпаки.

Знаєте, любити дітей – добре, але цього мало. З дітьми потрібно працювати як ні з ким іншим. Тому мій головний метод – це взаємодія. Ми щирі, ми усміхнені, з Божою ласкою ми відкриті до пізнання світу. Є чимало істин, що нам здаються звичними просто тому, що ми їх часто чули. Але чи вникали в сенс?

Священик висловлює велику вдячність і бажає Господнього благословення парафіянам, односельчанам, добродійцям і жертводавцям, а також діткам, без яких нічого б цього не було.

Ярослава САВОШ

Світлина з архіву священника Валерія ВЛАДИКИ



РОЗДУМИ

П'ЯТЬ ХЛІБІВ

Звівши очі до неба, кожен християнин просить у Творця в щоденній молитві – «хліб наш насущний дай нам сьогодні», тобто подати на цей день, на сьогодні, хліб насущний. Під «хлібом» тут слід розуміти усе необхідне для життя християн на землі: їжу, одяг, житло та, як вірять християни, – Пречисте Тіло і Чесну Кров у таїнстві святого Причастя, без якого нема спасіння, нема вічного життя. Християни вірять, що Господь заповідав їм просити не багатства, не розкоші, а тільки найнеобхіднішого, і в усьому надіятися на Бога, пам'ятаючи, що Він як Отець завжди піклується про них.

Але якщо вести мову про кусень хліба, без якого, як правило, не обходиться жодна трапеза, то цей продукт наші прадіди-хлібороби називали не інакше як святим і ставлення до нього було найповажніше серед усіх наїдків.

По-різному ми оцінювали спечену хлібину. Здається, не так давно, за часів союзного дешевого хліба, брали на один карбованець аж шість кілограмових буханців, складали їх в авоську і тягли до хати, і не тільки до столу. Перепадало того хлібчика і домашній птиці, й худобі. А інколи в село навідувався автофургон «Хліб» безпосередньо із заводу, явно «лівак», і продавав селянам свіжовипечений мішками. За шістьнадцять карбованців виходило рівно 100 буханців. За черствілі паляниці розмочували і згодовували домашній живності...

Нині час змінився і повага до хліба зростає ціною на продукт. Про запас тепер його не беруть, дбають про свіжість та економію. Як обрядовий продукт – він головний на весіллях, при

зустрічах поважних гостей, на похоронах. Поминальні дні взагалі не мислими без трьох буханців, які приносять родичі померлих на заупокійну службу.

Поминальна субота в лютому цього року зібрала у луцькому Свято-Троїцькому храмі не тільки багато вірян, а й, без перебільшення, гору рум'яно-якісного хліба. Буханці лежали у кількох поверхів на розставлених столах, їх були



Храм примноження хлібів на березі Галілейського моря

тисячі – індивідуальних символів скорботи, печалі та жалю за душами, що відійшли на небеса. При звершенні служби хліб, як правило, роздається нужденним, самотнім та самотнім людям, у благойній організації та сиротинці. Але цього разу, зважаючи на тонни смачного продукту, вирішили роздати по кілька буханців усім бажачим. Після закликів священника з повагою поставитись до дарованого добра кілька десятків метикуватих прихожан кинулись до хлібної гори...

Давно не доводилось бачити, як люди, засліплені дармівищиною, забувають про власний образ із чеснотами, дарований Всевишнім. Благопристойні на вигляд жінки та чоловіки набивали здобними булками пакети та клітчасті сумки...

Відразу виникло питання про доцільність такого запасу: перепродаж, годівля худоби чи сушення сухарів на чорний день? В будь-якому випадку їх дії здалися не тільки не благопристойними, а й гріховними. Чи наситяться вони дармовим? Далі, що ні.

Як не згадати про п'ять хлібів, дарованих Ісусом людям, що прийшли до Нього з відлюдьчости до допомоги. «Як настав вечір, приступили до Нього ученики Його і кажуть: місце тут пустинне і час уже пізній; відпусти людей, нехай підуть у селіща і куплять собі що їсти. Ісус же сказав їм: не треба їм їти, дайте ви їм їсти. Вони ж кажуть Йому: у нас тут тільки п'ять хлібів і дві рибини. Він сказав: принесіть їх Мені сюди. І звелів народові возлягти на траву і, взявши п'ять хлібів і дві рибини, підняв очі на небо, благословив і, переломивши, дав ученикам хліби, а ученики – народові. І їли всі і наситились; і набрали залишків дванадцять повних кошиків; а тих, що їли, було близько п'яти тисяч чоловіків, крім жінок та дітей» (Мф.14:15–21).

Примноження хлібів відбувалося на березі Галілейського моря, там нині височить одноіменний храм про ту повчальну подію. І мудрість її саме в тому, що не кількістю, а змістом сита



Камінь, на якому відбулося диво примноження хлібів та риб

і багата людська душа, яка з благословення Божого покликає на творення добрих справ. Із рук Господа і духовний, і матеріальний статок здатний наповнити повноцінним змістом серце та шлунок кожного християнина. Бо можна спожити багато різних вишуканих наїдків і бути голодним, а ситість і благодать знайти у черствому окрайці хліба, якого просимо у Всевишнього на кожен день.

Віталій КЛИМЧУК

Світлина автора

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на с. 2-4

Владика Михаїл: «Є влада від Бога по благословенню, а є – за попущенням. І кожен народ заслуговує на свого правителя. Влада Януковича не була владою по благословенню. І тому, щоб така влада змінилася, потрібно було виявити справжнє бажання самих людей змінитися. Майдан і став уособленням цього. Тому коли народ зрозумів, чого прагне, і висловив своє стійке бажання розвиватися не в Митному Союзі, як те було вигідно тодішньому режиму, Господь допоміг повалити ту владу. А рішуча позиція народу, його бажання було настільки сильним, що наважились на самопожертву».

Людина за природою – носій добра, а погане чинить, коли проявляє слабкість і потрапляє під вплив гріха. Тож чому потрібно молитися за ворогів? «Коли хтось людину-ненависницький і постійно творить зло, то молитва за такого відганяє злий дух. Молитва за ворога допомагає йому очиститися. Коли ж він звільниться від злого духа, який його спокушає на лихо, то залишиться носієм добра, яким наділила його природа з Божого благословення», – розповів митрополит Михаїл.

Тож владику закликав молитися за ворогів та наголосив на потребі збереження українських душ добрими, скільки б зла не зверталось у наш бік. «Є такий вислів: ненавидьте ворогів Божих, боріться з ворогами Батьківщини, але любіть ворогів своїх. У даному випадку можемо молитися за тих, кого гріх настільки спотворив, що вони стали його заручниками, не тямлячи свого покликання і перетворившись на людиноненависників, як отих російських генералів, що стягують сюди свої війська. Ми можемо молитися за те, щоб Господь їх врозумив. І це буде праведним вчинком з нашого боку», – наголосив архієрей.

Якою мовою молитися? – стурбована волинчанка шукала відповіді на це запитання. Жінка є парафіянкою Московського Патріархату, священник якої ігнорує прохання вірян служити українською.

«Для того, щоб ви звершували богослужіння українською мовою, потрібне лише ваше бажання», – підкреслив митрополит Михаїл. А вже «згідно зі статуту Православної Церкви дві третини парафіян, які бажають, щоб служіння здійснювалось українською, мають повне право претендувати на те, щоб парафія перейшла на цю мову».

За словами високопреосвященного, нічого таким змінам не заважає, потрібно лише зібрання віруючої громади та відповідні записи щодо її бажання. Однак владику зауважив не менш важливу деталь: «Навіть якщо ви здійснюєте богослужіння українською мовою, а юридично ваша парафія підпорядкована Московському Патріархату Кирила, то ви й надалі залишаєтесь в лоні Російської Церкви».

Митрополит Луцький і Волинський наголошує, що нині особливо гостро постала потреба створення в Україні Єдиної Помісної Церкви. А вже пропагандистська робота російських агресорів ставить за мету розділити Україну не лише за етнічними ознаками, а й за релігійними.

Вшанували «Небесну сотню»

20 лютого в обласному центрі митрополит Михаїл відслужив дві заупокійні літії по загиблих учасниках акції протесту в Києві з нагоди річниці їх розстрілів.

Разом із духовенством кафедрального собору Святої Трійці опівдні владику відправив службу перед могилою одного з героїв – лучанина Василя Мойсея на Меморіальному комплексі «Вічна слава», а ввечері – перед пам'ятним фотостендом на Театральній площі.

У слові на Меморіалі високопреосвященний розповів, у чому полягає суть подвигу загиблих майданівців: «Вони загинули за правду». Архієпископ закликав кожного на мить задуматись, а чи готовий був кожен із присутніх піти з дерев'яним щитом проти куль боронити правду. Також владику висловив думку, чого прагнула і чого добилась «Небесна сотня»: вони боролися за впровадження в країні європейських, зокрема християнських, цінностей; боролись проти

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

ГРІХОВНА ПРИСТРАСТЬ

Запитання: «Якої шкоди завдає душі людини куріння?»

Відповідає священник Андрій Хромяк, викладач Волинської православної богословської академії, кандидат богословських наук

Різні хвороби душі святі отці визначають поняттям *пристрасть*. Існують різні класифікації пристрастей. Людина поєднує в собі плотське і духовне начало. Тому відповідно до цього пристрасті діляться на тілесні та душевні. Перші беруть початок у тілесних потребах, другі – у душевних. Чітко розрізнити їх важко, оскільки «епіцентр» усіх пристрастей – в душі. Паління відноситься до проти-природної пристрасті, бо хронічне отруєння себе не є природною потребою тіла.

Мета всього нашого християнського життя – з'єднатися з Богом і тільки в Ньому знайти блаженство вічного життя. Звершуючи діло спасіння, ми повинні відновити в собі образ Божий, спотворений різними гріхами, і прагнути до подоби нашого Небесного Отця. Поки людина перебуває в полоні пристрасті, душа її не може відновити спотворений образ і повернути первозданну богоподібність. Якщо людина перемагається пристрастями, то душа її оскверняється, розум мертвіє, воля виявляється безсилою. Святі отці цей стан називають другим ідолопоклонством: людина, наче кумирам, поклоняється своїм пристрастям. Ідолопоклонник же не може успадкувати Царство Небесне (Еф. 5:5). «Без очищення від пристрастей душа не лікується від гріховних недуг і не набуває слави, втраченої переступом», – каже св. Ісаак Сирій.

Будь-яка пристрасть, будучи хворобою душі, невидимими ланками зчеплена з іншими недугами. Непрохідних стінок в душі немає. Вкорінені пристрасть сприяє формуванню інших пороків. Грубо проявляється егоїзм. Мати, що палить над коляскою, в якій спить немовля, задоволення своєї пристрасті ставить вище за здоров'я своєї дитини. Батьки, які палять, як правило, мимоволі навчають цього своїх дітей. Коли заражають їх цією згубною звичкою, то йдуть не тільки проти християнської совісті, але і всупереч загальнолюдській моралі.

Якщо людина усвідомила згубність паління, вона часто сумує, бачачи, що стала полоненим цієї звички і не має своєї волі. З нею тісно пов'язаний і гріх самовиправдання, притуплення морального почуття. Примирившись із цією пристрастю, людина прощає собі й інші слабкості. Куріння є гріхом ще й тому, що руйнує здоров'я, а життя і здоров'я дані нам Богом як дар. Скорочувати життя згубними звичками і нездоровим способом життя – серйозний гріх. Палачи, людина шкодить своєму здоров'ю та здоров'ю присутніх. Спроби говорити про «позитивні» сторони куріння жалюгідні порівняно з даними медицини. У тютюні міститься нікотин (до 2%) – це сильна отрута. Нікотин усмоктується в організм і незабаром проникає в мозок. У середньому курець робить близько 200 затяжок на день. Це становить приблизно 6000 на місяць, 72000 на рік і понад 2 мільйони затяжок у 45-річного, який почав курити у віці 15 літ. Така тривала нікотинова атака призводить до того, що отрута з часом знаходить в організмі слабку ланку і викликає важку хворобу. Протягом 30 років курець викурює приблизно 20000 сигарет, або близько 160 кг тютюну, поглинаючи в середньому 800 г нікотину. В одній сигареті міститься приблизно 6–8 міліграмів нікотину, з яких 3–4 міліграми потрапляють у кров. А для людини смертельна доза – 50–100 мг (2–3 краплі).

У тютюновому димі виявлено ряд речовин, що

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Звертайтеся до редакції: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1; (0332) 72-21-82; hazeta.vyev@gmail.com

влади, яка, як він вважає, була дана нашому народові за попущенням Божим. Як результат, принесено жертву, щоб ми жили краще.

На цьому місці заупокійне богослужіння митрополит Михаїл очолив і 22 лютого. Помінальний відправ передувала хода, присвячена пам'яті про «Небесну сотню». Велелюдна колона рушила від Театрального майдану після Божественної Літургії в Свято-Троїцькому соборі.

Подібні заходи пройшли і в інших деканатах єпархії.

Високопреосвященний – про гріхопадіння та піст

22 лютого, на початок Великого посту, владику Михаїл очолив у луцькому кафедральному

викликають рак. Величезна кількість у тютюні й радіоактивних речовин. При викурюванні однієї пачки сигарет за день людина отримує дозу радіації, яка в сім разів перевищує дозу, визначену гранично допустимою Міжнародною угодою захисту від радіації. Доведено, що радіація тютюнового походження є головною причиною ракових захворювань.

На жіночий організм куріння діє особливо руйнівні. За матеріалами щорічної конференції Радіологічного товариства Північної Америки, жінки, які палять, за інших рівних умов (дослідники брали до уваги вік хворих, стаж куріння, різновид використовуваних тютюнових виробів та інші фактори) хворіють на рак легень приблизно в два рази частіше, ніж чоловіки. Канадські лікарі на основі статистичних даних стверджують: у жінок, які почали курити до 25 років, небезпека злоякісної пухлини грудей зростає на 70%.



Чи можна позбутися паління? Можна. В Англії за останні 10–15 років перестало курити близько 10 млн чоловік. І в Україні кількість курців швидко зменшується. Людина з допомогою Божою може перемогти будь-яку пристрасть. Старець Амвросій Оптинський дає поради: «Пишете, що ви не можете залишити курити тютюн. Неможливе від людей – можливо за допомогою Божою; тільки варто твердо зважитися залишити це, усвідомлюючи від нього шкоду для душі й тіла, оскільки тютюн розслаблює душу, примножує і підсилює пристрасті, затьмарює розум і руйнує тілесне здоров'я повільною смертю. Дратівливість і туга – це наслідки хворобливості душі від тютюнопаління. Раджу вам жити проти цієї пристрасті духовні ліки: докладно посповідайтеся у всіх гріхах, з семи років і за все життя, і причастіться Святих Таїн, і читайте щодня, стоячи, Євангеліє по главі або більше; а коли нападе туга, тоді читайте знову, поки не пройде туга; якщо знову нападе, то знову читайте Євангеліє. Або замість цього кладіть, наодинці, по 33 великих поклони, в пам'ять земного життя Спасителя і на честь Святої Трійці».

Чому ж не всі розлучаються з цим «подарунком диявола»? Одні не хочуть залишити звичку. А ті, хто бажають цього і роблять якісь кроки, насправді не мають внутрішньої рішучості. Незважаючи на рвучкі зусилля, люди неодноразово кидають палити, але в глибині душі зріднилися з цією пристрастю.

Чи можна вважати куріння корисним? Чи можна говорити, що куріння – це прославлення Бога «в тілах наших» (1 Кор. 6:20)? Чи може людина палити «у славу Божу» (1 Кор. 10:31)? Відповідь на ці три запитання одна – «ні». Таким чином, паління – це гріх, а тому воно не повинно практикуватися християнами. Бог завжди готовий допомогти людині в цій спасительній справі, але чекає і від нас подвигу, щоб ми спочатку виявили свою силу волі.

соборі Святої Трійці вечірне богослужіння із чином прощення.

Цей день називають Прощеною неділею. Протягом дня людям радять бути більш милостивими, відкрити серця, аби пробачити провини своїм винуватцям і попросити вибачення в тих, перед ким завинили. Увечері в храмах парафіяни беруть участь в обряді взаємного прощення.

«Який би стан душі був, якби не було покаяння і ми не знали слова «вибач»? Як би ми жили? І я кажу не про бідність мови, я кажу про стан душі», – зазначив митрополит.

У своєму слові високопреосвященний торкнувся теми гріхопадіння людини, повсякчасних життєвих труднощів і спокус. «З однією людиною гріх увійшов у світ, а з ним і смерть».

Людина залишилась безсмертна за сутністю, але стала смертна тілесно...». Тому так важливо вміти берегти те, що маємо, бо «найголовніше, що ти можеш втратити, – це Бога в серці своєму, а разом з тим втрачати-меться і все».

Часто люди порівнюють себе з іншими, нехтуючи порівнянням себе сучасного з собою минулим і тим, яким можуть стати в майбутньому. За словами владики, «людина росте в порівнянні, і це дається для того, щоб оцінити: в якому стані ти був і в який стан ти можеш перейти».

Господь хоче повернути людину зі стану духовної самотності до Свого лона: «Прийдіть до Мене, всі струджені й обтяжені, і Я заспокою вас; візьміть ярмо Моє на себе і навчіться від Мене, бо Я лагідний і смиренний серцем, і знайдете спокій душам вашим» (Мф. 11:28–29). Церква закликає нас повернутись обличчям до Бога і наважитися поглянути правді у вічі.

Владика Михаїл нагадав слова Ісуса Христа: «Бо якщо ви прощатимете людям провини їхні, то простить і вам Отець ваш Небесний. А коли не будете прощати людям провин їхніх, то і Отець ваш не простить вам провин ваших» (Мф. 6:14–15).

У Прощену неділю ми переступили поріг Великого посту, тож варто бути добрими душею, чистішими серцем, зосередитися на праведному житті й гідно пройти всі тижні до свята Воскресіння Христового. Просити ж вибачення потрібно не лише в цей день. Головне, щоб ми були щирі до тих, хто кривдить нас, і тих, кого образили ми.

Владика звернув чільну увагу на поняття самовизначення і правдолюбства.

«Даремно згадувати ім'я Боже, коли немає дії. «Віра без діл мертва». Піст – це не те, що я їм, як і скільки. Важливо не їсти ближнього свого! Можна не вживати м'яса, а кожен день скандалити в квартирі, сваритися, бити в церкві поклони, мовчки лягати спати, а всім казати: «Я поцуся», – повідав громаді митрополит.

Щодо цього високопреосвященний зауважив: часто люди виконують ряд речей, «бо так треба», тобто не надають їм правильного значення. Він закликав кожного бути відвертим перш за все перед собою: «Людино, хто ти є? Християнин, який ти є? Ти осіняєш себе хресним знаменням механічно чи ти згадуєш розп'ятого Ісуса Христа, Його шлях і страждання, все, що пройшов Він, аби повернути тебе до Бога?»

З амвона того вечора лунало чимало запитань і кожне з них заслуговувало на відповідь – перш за все кожного самому собі. «Недостатньо ходити щонеділі до церкви і вчасно поститися. Якщо немає любові у серці твоєму, якщо ти не можеш простити, то даремно все решта. Ми ж просимо у Бога простити нам провини наші, «як і ми прощаємо винуватцям нашим». Треба навчитися любити і шанувати людину, яка поряд із вами, вашого ближнього, таким, яким він є. Тоді ми по-справжньому зможемо полюбити співгромадян і Україну, тоді ми воістину є учні Христові».

Владика Михаїл звертається до кожного з нас: «Що я повинен змінити в собі й житті могому?». Церква закликає прийняти піст як особливі дні, що сприяють покаянню і вираженню добрих почуттів. «Згадаймо слова Йона Золотоустого: «Ті, що постилися, і ті, що не постилися, – звеселіться сьогодні!». Тобто відчуття радості Пасхи. Хто як може – у кожного свій подвиг і своє обмеження».

Особливо переконливо звучала історія про те, як до старого і немічного Йоана Богослова прийшли новонавернені християни, котрі хотіли почути від нього про Господа й отримати поради. Що ж їм відповів угодник? «Діти, любіть одне одного», – всього лише декілька слів. Здивованим вірянам святий додав: «Оце навчіться – і зрозумієте все решту».

«До чого закликають нас ці слова? – звернувся до парафіян митрополит. – Не просто до прощення, а переосмислення, усвідомлення, хто ти в цьому світі, ким ти себе уявляєш, що ти чиниш і куди рухаєшся».

Інформаційна служба єпархії

Докладніше про ці та інші події – на офіційному сайті pravoslavia.volyn.ua

ОГОЛОШЕННЯ

У Волинській православній богословській академії читають Невсипущий Псалтир

23 лютого, у перший день Великого посту, вихованці духовної школи розпочали нести молитовний подвиг в академічному храмі Всіх волинських святих.

Початок молитви очолив декан храму та проректор з навчальної роботи священник Василь Лозовицький.

Сайт [Vpba.org](http://vpba.org) повідомляє, що кожен може подати поминальні записки для молитов у цьому Божому домі протягом посту: в робочі дні з 10 до 16 год в приймальні навчального закладу (вул. Градний узвіз, 5, тел. 72-32-12), у недільні та святкові – на подвір'ї кафедрального собору Святої Трійці, біля водосвятної каплиці.

Засновником читання Невсипущого Псалтиря вважається преподобний Олександр Константинопольський (IV-V ст.), настоятель обителі

«невсипущих» неподалік річки Євфрат. Він запровадив у монастирі такий порядок: усіх ченців було розділено на 24 молитовні варті. Змінюючись щогодини, день і ніч вони співали на два великі (хори) псалми Давидові, перериваючись лише на час звершення богослужіння.

Управління епархії застерігає: увага, аферисти!

Уже не вперше громадськість обласного центру звертається до нас із проханням роз'яснити ситуацію щодо збору коштів для онкохворих дітей від імені митрополита Луцького і Волинського Михаїла.

Виявляється, від імені владики ходять збирачі по квартирах та організаціях, які показують якісь документи з печаткою, нібито завірені архієреєм. До того ж мають окремих «дозвіл» від міської ради. Мають і зошити, у яких записують імена жертводавців, щоб начебто молитися за їхнє здоров'я.

У зв'язку з цим повідомляємо: митрополит Михаїл не дає благословіння на таку форму збору пожертв. Благодійні кошти в епархії залучаються тільки на території храмів і монастирів або ж переказами на банківські рахунки.

Збирання грошей для потреб інших епархій на території нашої також не практикується. Тож відділ організації благодійності та соціального служіння епархії вкотре закликає не довіряти аферистам, які прикриваються фальшивими документами, і негайно звертатися в міліцію.

День відкритих дверей у Волинській православній богословській академії

19 березня ВПБА (Луцьк, вул. Градний узвіз, 5) відкриває двері для всіх зацікавлених, аби ознайомитися з тим, що відбувається в цьому закладі. Початок заходів – об 11 год в камінному залі.

Після молитви та слова ректора протоієрея

Володимира Вакіна присутніх ознайомлять із лекціями про ВПБА:

- «Навчальний процес» (проректор з навчальної роботи священник Василь Лозовицький);
- «Виховний процес» (старший інспектор з виховної роботи протоієрей Петро Стеблина);
- «Науковий процес» (проректор з наукової роботи священник Ярослав Черенюк);
- «Регентський факультет» (завідувач факультету Валентина Маласпіна).

Після лекцій студент 5-го курсу Владислав Фультес проведе інформативну бесіду «Про життя та навчання академіста».

На відвідувачів чекає тематичний фільм та екскурсія цим вишем. Насамкінець гостей запросять на молитву й урочистий обід.

Додаткові дані – на сайті академії Vpba.org або за тел. (0332) 72-32-12.

ОФІЦІЙНО

Ухвала епархіальних зборів

Епархіальні збори Волинської епархії Української Православної Церкви Київського Патріархату, провівши засідання 5 лютого 2015 р. в місті Луцьку:

- закликають усіх волинян ще більше згуртуватися перед лицем небезпеки, що нависла над нашою країною, не допускати чвар на політичній та релігійній основі;
- висловлюють підтримку Верховній Раді України щодо визнання Російської Федерації країною-агресором та визнають «ДНР» і «ЛНР» терористичними організаціями;
- просять християн усіх конфесій, зокрема православних усіх юрисдикцій, постійно молитися за мир в Україні та врозумлення

ворогів наших, проявляти вчинки милосердя, волонтерської допомоги українському війську, тимчасово переміщеним особам із Донбасу й Криму, не чинити перешкод органам державної влади в оборонних заходах, а також змінити своє ставлення до тих релігійних діячів, котрі підтримують агресію на нашій землі;

- пропонують священнослужителям УПЦ (Московського Патріархату) звершувати зі священнослужителями УПЦ Київського Патріархату спільні молебні за мир в Україні, благодійні акції та конкретними діями сприяти утворенню Єдиної Української Помісної Православної Церкви;
- підносять молитви до Всевишнього

про вселення у серця ворогуючих братолюбства і взаємного прощення, швидке дарування Україні перемоги, миру, єдності та благополуччя.

Від імені епархіальних зборів –
Михаїл, митрополит Луцький і Волинський



Диякона Зиновія Ткачуся за-
раховано до кліру парафії Рівно-
апостольної княгині Ольги в Кі-
верцях (указ № 1 від 4 лютого
2015 р.).

Священника Сергія Місана призначено на-
стоятелем парафії Великомученика Димитрія
Солунського, що при Володимир-Волинсько-
му агротехнічному коледжі (№ 2 від 9 лютого).

Священника Василя Васильківа призначено
настоятелем парафії Вознесіння Господнього
в с. Заболотці Іваничівському дек. (№ 5 від
16 лютого).

Священника Миколу Мацюка призначено
настоятелем парафії Великомученика Димитрія
Солунського в с. Самоволя Іваничівського дек.
(№ 6 від 16 лютого).

Священника Михайла Лагуняка призначено
настоятелем парафії Покрови Пресвятої Бо-
городиці в с. Кропивщина Іваничівського дек.
(№ 7 від 16 лютого).

Священника Миколу Лесюка відраховано
з кліру парафії Великомученика Юрія Перемож-
ця в Луцьку з правом переходу в іншу епархію
(№ 9 від 17 лютого).

ЕПАРХІАЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

2 квітня – день заснування храму: 80 років тому, 1935-го, – церква Покрови Пресвятої Богородиці в с. Маяки (Княгинінок) Луцького районного деканату.

День висвяти: 20 років тому, 1995-го, – протоієрей Микола Нецькар, декан кафедрального собору Святої Трійці в Луцьку.

3 квітня – день народження: 35 років тому, 1980-го, – протоієрей Володимир Конопко, настоятель парафії Великомучениці Параскеви-П'ятниці в с. Соснина Іваничівського деканату.

7 квітня – день висвяти: 25 років тому, 1990-го, – протоієрей Богдан Яким, настоятель парафії Великомученика Юрія Переможця в с. Сенкевичівка Горохівського деканату.

8 квітня – день народження: 45 років тому,

1970-го, – священник Олександр Добровольський, настоятель парафії Різдва Пресвятої Богородиці в с. Кричевичі та Собору Пресвятої Богородиці в с. Ломачанка Ковельського райдеканату.

40 років тому, 1975-го, – протоієрей Іван Пахолок, настоятель парафії Воздвиження Хреста Господнього в с. Боратин Луцького районного деканату.

9 квітня – день висвяти: 20 років тому, 1995-го, – священник Володимир Жарський.

11 квітня – день народження: 35 років, 1980-го – священник Микола Гаківник, настоятель парафії Архистратига Михаїла в с. Конюхи Локачинського деканату.

13 квітня – день народження: 30 років тому, 1985-го, – священник Орест Піджарко,

клірик парафії Покрови Пресвятої Богородиці в Нововолинську.

17 квітня – день народження: 35 років тому, 1980-го, – священник Ігор Фесина, настоятель парафії Покрови Пресвятої Богородиці в Нововолинську.

20 квітня – день народження: 45 років тому, 1970-го, – протоієрей Іван Бонис, ковельський районний декан, настоятель парафії Великомученика Юрія Переможця в с. Дубова, Різдва Святого Йоана Предтечі в с. Бахів Ковельського районного деканату.

21 квітня – день народження: 50 років тому, 1965-го, – протоієрей Олег Ткачусь, настоятель парафії Рівноапостольної княгині Ольги в Ківерцях.

23 квітня – день висвяти: 15 років тому,

2000-го, – священник Олександр Литвяк, настоятель парафії Святителя Миколая Чудотворця в с. Мстишин Луцького районного деканату.

26 квітня – день освяти храму: 75 років тому, 1940-го, – церква Покрови Пресвятої Богородиці в с. Маяки (Княгинінок) Луцького районного деканату.

28 квітня – день заснування храму: 5 років тому, 2010-го, – скит Святого Духа чоловічого монастиря Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин, що на Ківереччині.

Щирозадушно вітаємо вас із ювілеями, болюб'язні отці, браття й сестри. Хай Бог благословляє усіх вас на многії і благії літа!

ПАЛОМНИЦТВА

14 березня, 26 квітня – до святинь Києва: Печерська лавра – Феодосіївський, Введенський, Видубицький, Іонівський, Михайлівський Золотоверхий монастирі – Андріївська церква – Володимирський собор (Патріарша Служба) – Волинська ікона Богоматері (Національний художній музей України). Виїзд 13 березня і 25 квітня о 23.30. Повернення 14 березня і 26 квітня о 23.30. Вартість поїздки 400 грн.

21 березня, 26 квітня – до почаївських святинь: лавра – монастир Святого Духа (колишній лаврський скит) – монаше кладовище – джерело

Праведної Анни – жіночий монастир Богоявленя Господнього у Кременці – храм Пророка Іллі в Дубенському замку. Виїзд о 6.30. Повернення – о 20.00. Вартість поїздки 130 грн.

26 березня – 2 квітня – до Святої Землі (проща «Дорогою Ісуса Христа»). Проводиться з благословіння Патріарха Філарета): Хайфа – долина Армагеддон – Назарет – Кана Галілейська – гора Фавор – біблійна Галілея – Ярденіт – гора Сіон – Ейн-Карем – Віфлеєм – Єрусалим – Віфанія – Юдейська пустеля – Єрихон – Мертве море – Лідда – Кумран. Зголошуватися не пізніше ніж за три тижні.

29 березня – у чоловічий монастир Великомученика Георгія Переможця в с. Пляшева Рівненської епархії (під Берестечком) із відвідуванням Музею козацької слави. Виїзд о 7.00. Повернення – о 20.00. Вартість поїздки 90 грн.

4 квітня – до Троянецької чудотворної ікони Божої Матері (с. Троянець Ківерецького деканату). Виїзд о 13.00. Повернення – о 17.00. Вартість поїздки 60 грн.

25 квітня – до святинь Львова. Виїзд о 6.30. Повернення – о 23.00. Вартість поїздки 220 грн.

27 квітня – 3 травня – до святинь Грузії:

Тбілісі – Мцхета – Сігнахі – Бодбе – Телаві – Ахалціхе – Боржомі. Зголошуватися до 1 квітня.

Реєстрація – не пізніше ніж за день до початку прощі (якщо не зазначено інше). Виїзд на всі богомілля – від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Докладніша інформація та реєстрація – у паломницькому центрі епархії «Україна» (керівник Лариса Савчук) за тел. (0332) 71-83-77, (050) 812-09-79.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

СЛОВО КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ – НА ВОЛИНІ

ЧИТАЙТЕ

Газета «Волинські епархіальні відомості»: запитуйте у храмах, кіосках, передплачуйте на пошту (виходить раз на місяць). Звертатися: (0332) 72-21-82, [gazeta.vyev@gmail.com](mailto:hazeta.vyev@gmail.com)

Різноманітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні-бібліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (навпроти ЦУМУ, біля обласної юнацької бібліотеки).

Розпорядок роботи: будні – 9.30–19 год; свята, суботи й неділі – 10–17 год. Звертатися: (0332) 29-94-01, моб. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97, kjuchi@ukr.net

ДИВІТЬСЯ

Відеоканали в інтернеті: Youtube.com/PravoslaviaVolyni; Youtube.com/social1970

Передача «Що каже священник» на обласному державному телебаченні (виходить раз на місяць – слідкуйте за телепрограмою). Звертатися: (0332) 72-21-82, telesobor@gmail.com

СЛУХАЙТЕ

Передача «Благо»: неділя, 7.30, FM-радіостанція «Сім'я і дім» (102,4 МГц).

Звертатися: (095) 126-40-77, blaho@ukr.net

ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ

Сайт Pravoslavia.volyn.ua – історія, устрій епархії, персоналії, документи, новини, фото, відео, газета, книги, аудіо, передруки.

ВОЛИНСЬКІ
ЕПАРХІАЛЬНІ
ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Свідоцтво про державну реєстрацію: ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.
Засновник і видавець – Управління Волинської епархії Української Православної Церкви Київського Патріархату (Волинська духовна консисторія)

Друк – ПраТ «Волинська обласна друкарня» (Луцьк, просп. Волі, 27). Тел. (0332) 24-25-07. Зам. 1082. Наклад 3300 пр.
Передплатний індекс 91241

Редакція

Віталій КЛИМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), протоієрей Віталій СОБКО, Андрій ГНАТЮК, Олександр БІЛЬЧУК (верстка, «НІЦІАЛ»)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилаючись на нього обов'язково.
Редакція не завжди підлягає позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім.

Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСИСТОРІЇ

43025 Луцьк, Градний узвіз, 1. Volynkonsistoria@ukr.net.
Час роботи: понеділок–п'ятниця (крім святкових днів), 10.00–16.00.
Обідня перерва: 13.00–14.00

Керуючий епархією

Митрополит Луцький і Волинський МИХАІЛ.
Тел./факс (0332) 72-44-64

Канцелярія

Канцлер – протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63
Віце-канцлер – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ.
Моб. (050) 956-70-00

Інформаційно-видавничий центр

Тел. (0332) 72-21-82
Голова центру – протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
Інформаційна служба (збір та опрацювання даних про діяльність епархії) – infosluzhba@ukr.net
Сайт pravoslavia.volyn.ua – info@pravoslavia.volyn.ua
Прес-служба (співпраця зі ЗМІ) – прес-секретар Андрій ГНАТЮК – pres-sluzhba@ukr.net
Газета «Волинські епархіальні відомості» – [gazeta.vyev@gmail.com](mailto:hazeta.vyev@gmail.com)

Телестудія «Собор» – гол. редактор Андрій ГНАТЮК. Telesobor@gmail.com
Радіостудія «Благо» – головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО.
Тел. (095) 126-40-77. blaho@ukr.net

Видавничий відділ і книгарня-бібліотека «Ключі» – завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО.
Тел. (0332) 29-94-01, моб. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97. kjuchi@ukr.net.

Капеланська служба

Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ
Інспектор з питань місійної діяльності – протоієрей Юрій БЛИЗНЮК.
Тел. (0332) 20-00-25, моб. (095) 538-05-87

Паломницький центр «Україна»

Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, моб. (050) 812-09-79

Відділ організації благодійності та соціального служіння

Завідувач Валерія ЛЕСЮК. Моб. (095) 037-67-00. Social-sluzhba@ukr.net

Склад-магазин ікон, риз, церковного начиння тощо

Директор Богдан ТИШКЕВИЧ. Луцьк, просп. Волі, 2. Моб. (066) 217-25-58

Розпорядок роботи: понеділок–п'ятниця – з 10 до 18 год, в суботу – з 10 до 15 год. Обідня перерва від 13 до 14-ї.

ДО МОЛИТВИ, ХРИСТІЯНИ!

Проповідь митрополита Луцького і Волинського Михаїла, виголошена 16 березня 2014 р., у неділю 2-гу Великого посту, святителя Григорія Паламі, архієпископа Фессалонітського, в кафедральному соборі Святої Трійці на завершення Божественної Літургії

Во ім'я Отця і Сина і Святого Духа! Слава Ісусу Христу!

Сьогоднішнє євангельське читання оповідає нам про зцілення юнака, якого принесли хворим і на ношах опустили його. Віра людини – це не тільки впевненість у тому, що Бог існує. Саме визначення віри звучить – впевненість у невидимому як у видимому, бажаному, очікуваному, як дійсному. Ось це є визначення віри. Тому, що ми віру інколи сприймаємо лише через призму «я вірую в існування Бога» чи «я не вірую в Його існування». Вірим ми в існування Бога чи не вірим – це не означає, що Бога нема. Він є! І не залежить це від нашої віри. Наша віра дає можливість наблизитися до Бога, бути в безпосередньому контакті з Ним. А в чому полягає контакт із Богом? У молитві. Молитві, якою людина звертається у всіх своїх проханнях, в усіх своїх роздумах і питаннях, які вона задає собі. Задає вона ці питання і Богу.

Чи відгукується Він до нас, зважаючи на наше звернення? Звичайно, так! Відгукується, даруючи нам, в першу чергу, життя, продовження кожного прожитого дня. Адже ми – свідомо чи не свідомо, ранком чи ввечері – дякуємо Богові за прожитий день і просимо благословіння на слідуєчий. І так з дня на день. Чи можемо ми без цього бути впевнені, що проживемо багато років? Не можемо бути впевнені. І не залежить це від стану нашого здоров'я: і здорові раптом помирають, гинуть та інші випадки. Але ось молитва, в якій людина звертається до Бога, – це безпосередній контакт і дарування людині Святого Духа і мудрості. Мудрості в прийнятті рішень і розумінні важких питань.

І дуже важливо, і дуже помітно, коли цю молитву ми творим у важкий, у випробовчий для себе час. Чи це трудність земного життя, якийсь випадок, особливо трудність здоров'я... Коли ти хворий, то постійно перебуваєш у стані молитви. І Бог чує людину. Незалежно, скільки ти гріхів зробив. Ми їх робимо постійно. Щосекунди. Чи то тілом, чи то думкою, чи то своїм словом. Але життя наше – це наша молитва постійна. Зауважте ченців: чому носять чотки, або вервиці? Це для перебування людини в постійній молитві. Раніше були безграмотні, але була віра, було внутрішнє бажання творити молитву, і щоби впорядковувати розум, і щоби молитва звучала постійно, була оця вервечка: ти постійно перебуваєш у стані молитви.

А чому? Чому це потрібно і чому так є?

А повертаємось ми до того, для чого Бог створив людину. Бог створив людину для прославлення. «Блаженство тварі і слава Творця». Якщо запитати: для чого я прийшов у цей світ, або простіше – для чого я народився? Для того, щоби славити Бога. А що означає «славити Бога»? Означає прославляти Його словами, які виражають нашу молитву, і ділами. Справою своєю, якщо ти її професійно робиш, тією працею, в якій ти маєш талант, – теж прославляєш Бога. Псалом 140-й говорить: «Все, що дише, нехай хвалить Господа». Навіть плазуни, і ті хвалять Бога: і вони відіграють якусь місію в цьому житті, і вони мають якесь значення. Все, що в цьому світі створене, воно наповнює

загальну гармонію життя. І сказати, що той чи інший предмет лишній у цьому світі, чи та чи інша тварина, навіть хижа, вона лишня в цьому світі, – неправда. Бо все створено в гармонії буття. Все створено для того, щоби людина в кінцевому результаті духовно зростала і піднімалася, єднаючись з Богом. А єднання з Богом – це молитва, яку ми весь час виношуємо.

Ось, наприклад, ми прийшли сьогодні в храм, але молилися не всі. І не весь час перебуваємо у стані молитви. Стоїмо у храмі, а думаємо про різне. Прийшли хвалити Бога, а думаємо про своє. Це не є прославлення Бога. Таке наше перебування в храмі називається просто «перебування в храмі». І це корисно: краще, ніж сидіти вдома, краще, ніж сидіти біля телевізора. Краще перебувати в храмі. Але істина – на вірстві. Прийшов у храм, подякуй Богові, що ти здолав усі труднощі, які тебе не пускали сюди, – лінь, турботи, другорядні причини. А прийшовши, присвяти цей час молитві. Тому, що вийдеш – і суєта життєва знов поглине тебе. А ось перебуваючи в молитві – це та насолода, яку отримуєш якийсь певний час, невеличкий час. Та насолода, яка покриває велику кількість твого земного часу. «Сьомий день – Господу Богові твоєму». Оце той день, який дає насолоду на цілий тиждень. Бо шість днів ти працюєш, шість днів ти виражаєш себе: виражаєш свій талант, приносиш благо для людей. А сьомий день – оцій молитві, єднанню з Богом і принесенню насолоди уже своїй душі і своєму тілу через насолоду душі. Оця молитва, молитва зітхання, молитва внутрішня – вона є найважливіша.

Молилися можна завжди. І це не означає, що тільки коли встаєш, коли лягаєш, тоді молишся. Постійно можна молитися. Сказати «Господи,

помилуй!». Подумати про щось духовне протягом дня. Перехреститися. Прочитати «Отче наш». Будь-який випадок, який надихає тебе, повинен супроводжуватися тим, що ти виголошуєш молитву. Сідаєш їсти, поїв, подякував Богу – це також стан молитви, також прославлення Бога. От в такому стані треба перебувати, намагатися перебувати. Важко? Звичайно, важко, але треба перебувати в такому стані. А піст – це особливий час, який сприяє цьому, і повинен нас іще більше зосереджувати в оцьому стані перебування душі в молитві, єднанні з Богом, спілкуванні з Богом. Постійно з Ним треба спілкуватися, незалежно, що ти зробив протягом дня. Пам'ятайте!

Не буває гріха понад Боже чоловіколюбство: Боже милосердя понад усе, найбільше. Що б не вчинила дитина, мама любов'ю своєю покриває цей вчинок: усередині прогнівається, навіть якщо дитина наробила багато якихось проблем, але вибачить і все одно пригорне. Ось так і Бог: що б ти не вчинив, якщо ти каєшся, якщо ти спілкуєшся з Ним, приходиш, розповідаєш, розкажеш, – зрозуміє і прийме, тому що ти до Нього йдеш. Не від Нього йдеш, а до Нього йдеш зі своїми проблемами, зі своїми радощами, зі своїми клопотами.

Ось і ми сьогодні маємо ще одні клопоти, крім духовних. І знову ж таки, на кого надіяєшся? Крім Бога, нема на кого. Крім Бога, нема на кого надіяєшся, і сьогодні ми звертаємось: Господи, збережи нам мир в Україні і дай щасливу долю!..

Наскільки ми сьогодні стали патріотичні! Всі стали патріотичні, і на Сході, і на Заході; всі стали молитися. Будь-яка акція, яка проходить, – всюди кличуть священнослужителя, щоби помолитися разом із народом, підбадьорив народ. Напевно, добровільно ми цього не хотіли – прийти до храму. Господь попускає, попущення Боже є, щоби ми прийшли до храму, прийшли на молитву, щоби ми полюбили свою землю, щоби ми зрозуміли цінність життя і вартість нашої Батьківщини, яка вона для нас дорога. Самі, напевно, не хотіли цього розуміти. Господь попускає, і тепер всі хвилюються, всі моляться – ну, напевно, нам це треба пройти. Не хочем добровільно – створить Господь інші умови, в яких все одно підведе до одного, – і все це називається *промисел Божий*. «Куди піду від Духа Твого? Якщо піду на небо, Ти – там, якщо під землю – там, якщо далеко-далеко – і там направить Твоя десниця». Оце визначення промислу Божого.

Тому сьогоднішній промисел Божий підводить нас до щирої молитви, до якої і я вас закликаю. Тому ми і встановлюємо для себе молитовне правило за щасливу долю України. Тому щовечора на цілий піст – це мінімум, який ми повинні зробити: о 21 годині кожен, де б він не знаходився,

творить молитву за мир в Україні і за щасливу долю. Запам'ятали? Щоб, за псалмоспівцем, «єдиними вустами, і єдиним серцем, і в єдин час» ми творили молитву. А що будемо читати, щоб ця молитва була разом і була одночасною? Читаємо «Отче наш» – ту молитву, яку знають усі, тричі читаємо «Отче наш»; тричі читаємо «Богородице Діво...»; і від нападу чужинців читаємо 90-й псалом («Хто живе під опікою Всевишнього...»). Далі, якщо має хто сприятливі умови, то читає Псалтир – поки не насититься його душа, просто все читаєте підряд.

Ось таке молитовне правило ми беремо собі як обов'язок творити за мир в Україні і щасливу долю. Причому робимо всі! Хто є в хаті, то закликає до цієї молитви всіх, тому що небезпека нависла над усіма, і це не залякування, це не ігри якісь, а серйозна небезпека. Серйозна небезпека! Треба зрозуміти: це серйозні випробування для усіх нас, це смерть. Не самої смерті треба боятися, а боятися смерті духовної, смерті фізичної і так прийде. А от загинути духовно... А що таке «загинути духовно»? Це коли тобі байдуже, що навколо тебе відбувається, ти собі сприймаєш, ніби то стосується когось, а не тебе. Тому наша молитва буде дуже важливою і дуже необхідною в першу чергу для нас самих, не тільки для кримчан, не тільки для Донбасу чи якихось інших регіонів. Для нас самих! «Єдине стадо і єдиний пастир», і єдиними вустами ми це повинні виголошувати. Нехай сьогоднішня молитва і молитва постійна, яку ми підносимо, надихає нас молитися в ревності.

Один із прикладів, які наводять духовні отці, – що таке щиро молитися. Ось уявіть собі ситуацію: ви проходите по канатному мосту через прірву. Який це стан душі, уявляєте, якщо коли-небудь ішли по канатній дорозі. Ось боїшся, так трепетно... Ось так повинна хвилюватися ваша душа, коли читаємо молитву «Отче наш»: зі страхом і трепетом.

Тому милосердний Господь нехай допоможе нам у цю складну хвилину, а ми віримо і покладаємося на Нього, віримо, що Він з нами. «Де двоє чи троє зібрані в ім'я Моє, там і Я посеред них». А якщо з нами Бог, то хто проти нас? Хто нам що зробить? Ніхто нам нічого не зробить, все буде в нас добре, але залежить це від нас. Будемо молитися – буде все добре; не будемо молитися – Господь попускатиме, щоби хвилювались, і все одно прийдем до того, що треба молитися. Тому краще хай щира молитва надихає нас, а Господь нам допоможе. І я вірю, що все в нашій Україні стане добре, буде мирне небо і буде тут усі щасливо жити.

А я закликаю на всіх вас Боже благословення. Слава Ісусу Христу!

СВЯТИНІ ВОЛИНІ

У Луцьку, в районі ДПЗ, відправили чин заснування храму і поставлення хреста

8 лютого митрополит Михаїл освятив місце під зведення церкви на честь преподобного Іова Почаївського за адресою: бульвар Дружби народів, 86 (перехрестя із вул. Грабовського).

У богослужінні взяли участь: настоятель парафії священник Олександр Вронський, інше місце духовенство й миряни.

Високопреосвященний благословив присутніх на добре будівництво. Він переповів слова одного майстра: «Якщо кожен цю неділю принесе по цеглині, за три роки матимете церкву вже з куполами». Цим спорудження храму – довгий і затяжний процес та сумнівається, чи побачить його завершення.

Орест ВЛАСЮК
Світлина інформаційної
служби єпархії

